

Namina Forna

Sânge auriu

Traducere din limba engleză de
Irina-Marina Borțoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Cătălina Chiricheș

Design și ilustrație copertă: Jacket art © 2020 by Tarajosu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORNA, NAMINA

Sânge aurii / Namina Forna ; trad. din lb. engleză de
Irina-Marina Borțoi. - București : Editura Trei, 2021

ISBN 978-606-40-1109-1

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)
821.111

Titlul original: THE GILDED ONES
Autor: Namina Forna

Copyright © NamiNation, Ltd, 2021

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1109-1

Golma

Provinciile de la
miazanoapte

Nagrabal

Gar Melanis

Irfut

Xibal

Hemaira

Provinciile
de la apus

Hualpa

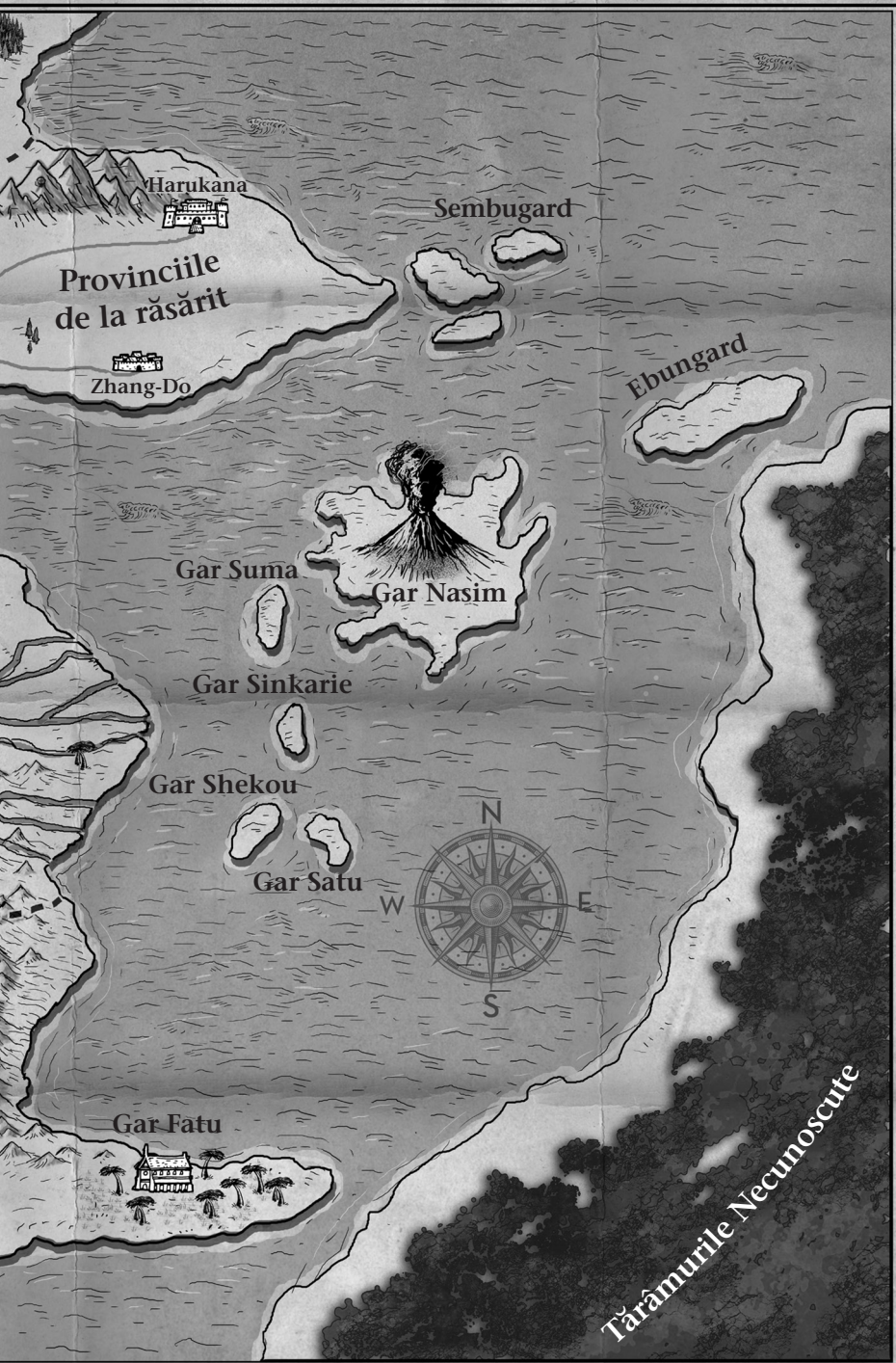
Provinciile de la miazazi

Gar Monyani

Munti Noyo

Desertul Nibari

OTERA

Tărâmurile Necunoscute

Astăzi este Ritualul Purității.

Gândul neliniștit îmi dă târcoale în timp ce mă grăbesc spre șură, strângându-mi pelerina în jurul corpului pentru a mă feri de frig. Sunt zorii zilei, iar soarele încă nu și-a început urcarea peste copacii pudrați cu zăpadă ce ne înconjoară mica gospodărie. În întuneric se adună umbrele, micșorând balta de lumină aruncată de felinarul meu. Sub piele simt furnicături de rău augur. Aproape că aș zice că acolo e ceva, ce pot vedea numai cu coada ochiului...

Sunt doar emoții, îmi spun. Am simțit de multe ori aceleași furnicături și n-am văzut nici măcar o dată ceva neobișnuit.

Ușa de la șură e deschisă când sosesc, iar de stâlp e atârnat un felinar. Tata e deja înăuntru și împrăștie fânul. E o siluetă plăpândă în întuneric, de parcă trupul lui înalt s-a scufundat în sine. Cu numai trei luni în urmă, era viguros și robust, iar părul blond îi era neatins de firele cărunte. Apoi a apărut vărsatul roșu, care i-a îmbolnăvit pe el și pe mama. Acum el e cocârjat și veștejit, cu ochii

umezi și roșii și părul subțire, ca un om cu câteva decenii mai în vârstă.

— Te-ai trezit deja, spune el cu blândețe, aruncându-mi iute o privire cu ochii săi cenușii.

— Nu mai puteam să dorm, răspund, apucând o găleată de lapte și pornind spre Norla, cea mai mare dintre vacile noastre.

Ar trebui să mă odihnesc în izolare, ca toate celelalte fete care se pregătesc de Ritual, însă e prea multă treabă de făcut la fermă și nu-s destule ajutoare. Așa e de când a murit mama, în urmă cu trei luni. Gândul acesta îmi aduce lacrimi în ochi și clipesc ca să le alung.

Tata mai îndeasă niște fân în boxe.

— „Binecuvântat fie cel ce se trezește și cuprinde gloria Tatălui Veșnic“, mormăie el, citând din Înțelepciunile Veșnice. Și... ești pregătită pentru ziua de azi?

— Da, sunt, încuviințez eu.

Mai târziu în după-amiaza aceasta, seniorul Durkas mă va testa pe mine și pe toate celelalte fete de șaisprezece ani în timpul Ritualului Purității. Odată ce ne vom fi confirmat puritatea, locul nostru va fi oficial aici, în sat. În sfârșit, voi fi femeie — bună de măritiș, bună să am o familie numai a mea.

La gândul acesta, mă cuprinde iarăși neliniștea.

Mă uit spre tata cu coada ochiului. Are trupul încordat, mișcărilor chinuite. Și el e îngrijorat.

— Mi-a venit un gând, tată, încep eu. Dacă... dacă...

Mă opresc aici, iar întrebarea rămâne suspendată în aer. O groază de nerostit, risipită în întunecimea șurii.

Tata îmi oferă un zâmbet pe care-l crede liniștitor, însă colțurile gurii îi sunt încordate.

— Dacă ce? întrebă el. Poți să-mi spui, Deku.

— Dacă sângele meu nu e pur? șoptesc eu, iar cuvintele acelea îngrozitoare țâșnesc afară din mine. Dacă o să fiu luată de preoți — alungată?

Am coșmaruri în care se întâmplă asta, spaime care se amestecă în celelalte vise ale mele; cele în care mă aflu într-un ocean întunecat, iar vocea mamei mă cheamă de undeva.

— De asta îți faci tu griji?

Dau din cap că da.

Cu toate că e ceva rar, toată lumea știe de sora sau ruda cuiva despre care s-a descoperit că era impură. Ultima dată când s-a petrecut așa ceva în Irfut a fost acum câteva decenii; i s-a întâmplat uneia dintre verișoarele tatei. Sătenii încă mai șușotesc despre ziua în care a fost luată târâș de preoți și nimeni n-a mai văzut-o vreodată. Familia tatei a fost urmărită de atunci de această întâmplare.

Din cauza asta cei din familia tatei se poartă întotdeauna cu atâta sfințenie: mereu sunt primii la templu, iar mătușile mele sunt mascate în totalitate; până și gurile le sunt ascunse vederii. Înțelepciunile Veșnice ne avertizează: „Numai femeia impură, blasfematoare și necurată rămâne dezvelită sub ochii lui Oyomo“, dar acest avertisment se referă la jumătatea superioară a feței: de la frunte până la vârful nasului. Mătușile mele însă au chiar și niște pătrățele de pânză transparentă care le acoperă ochii.

Când tata s-a întors din cazarmă cu mama la braț, întreaga familie l-a dezmoștenit imediat. Era prea riscant să accepte în familie o femeie de puritate necunoscută — și o străină pe deasupra.

Apoi am apărut eu: un copil îndeajuns de negricios cât să fiu considerată ca fiind dintre cei de la miazăzi, dar

ochii cenușii ca ai tatei, gropița lui în bărbie și părul lui cu bucle moi spuneau altceva.

Am stat în Irfut toată viața mea, aici m-am născut și am crescut și încă sunt tratată ca o străină; lumea încă se uită lung la mine și mă arată cu degetul, încă mă exclude. Nici măcar nu aș avea voie să intru în templu dacă ar fi după unele dintre rudele tatei. Poate că am un chip bucatăică ruptă din al lui, dar asta nu e de ajuns. Trebuie să fiu confirmată ca să mă accepte satul, ca familia tatei să ne accepte. Odată ce sângele îmi va curge pur, locul meu va fi în sfârșit aici.

Tata vine spre mine și îmi zâmbește liniștitor.

— Știi ce înseamnă să fii pură, Dekka? mă întrebă.

Răspund cu un pasaj din Înțelepciunile Veșnice.

— „Binecuvântate sunt cele sfoase și ascultătoare, fiicele umile și adevărate ale omului, fiindcă ele sunt nepătate în fața Tatălui Veșnic.“

Fiecare fată știe acest pasaj pe de rost. Îl recităm ori de câte ori intrăm într-un templu, ca să ne amintească mereu că femeile au fost create pentru a le fi ajutoare bărbaților, supuse dorințelor și ordinelor acestora.

— Ești umilă și toate cele, Dekka? întrebă tata.

— Așa cred, zic eu și dau din cap că da.

În ochi îi pâlpâie o clipă nesiguranța, dar zâmbește și mă sărută pe frunte.

— Atunci totul va fi bine.

Se întoarce la fânul lui. Eu mă așez lângă Norla, încă frământată de griji. La urma urmei, sunt alte privințe în care semăn cu mama, despre care tata nu știe nimic, privințe ce i-ar face pe săteni să mă disprețuiască și mai mult dacă ar afla vreodată.

Trebuie să am grijă să le țin secrete. Sătenii nu trebuie să afle niciodată.

Niciodată.

Încă este dimineață devreme când ajung în piața satului. În aer se simte o răcoare ușoară, iar de pe acoperișurile caselor din apropiere se scurg țurțuri. Chiar și așa, soarele este neobișnuit de puternic, iar razele sale se reflectă de pe coloanele înalte și arcuite ale Templului lui Oyomo. Coloanele acelea sunt menite să fie o rugăciune, o meditație asupra înaintării soarelui lui Oyomo pe cer în fiecare zi. Marii preoți le folosesc pentru a alege două zile din an în care să aibă loc Ritualurile de primăvară și de iarnă. Simpla lor vedere îmi trimite un alt fior de neliniște prin corp.

— Dekal! Dekal!

O siluetă deșirată cunoscută îmi face entuziasmată cu mâna de pe partea cealaltă a drumului.

Elfriede vine în grabă spre mine, cu pelerina strânsă atât de tare în jurul ei, încât nu-i văd decât ochii verzi luminoși. Amândouă încercăm mereu să ne ascundem fețele când venim în piața satului; eu, din pricina culorii pielii, iar Elfriede, din cauza semnelor din naștere de un roșu spălăcit care îi acoperă partea stângă a feței. Fetele au voie să rămână descoperite până când trec prin Ritual, însă nu are sens să atragem atenția, mai ales într-o zi ca aceasta.

În dimineața asta, micuța piață pavată cu piatră cubică din Irfut este plină cu sute de vizitatori, iar în fiecare minut sosesc căruțe cu tot mai mulți oameni.

Vin de pe tot cuprinsul Oterei: oameni cu nasul pe sus de la miazăzi, cu pielea de culoare brun-închis și părul

cu cărlionți mici, apuseni relaxați, cu părul negru și lung, prins în cocuri mici în vârful capului, cu pielea aurie acoperită cu tatuaje, oameni grosolani de la miazănoapte, cu pielea rozalie și părul blond strălucind în aerul rece, și răsăriteni tăcuți cu pielea de toate nuanțele, de la maroniu-intens la culoarea cojilor de ouă, cu părul negru, drept și mățos curgându-le în valuri lucioase pe spinare.

Cu toate că Irfut este un loc îndepărtat, e cunoscut pentru fetele sale drăguțe, iar bărbații vin de departe pentru a le privi pe cele bune de măritiș înainte să înceapă să-și poarte măștile. O mulțime de fete își vor găsi astăzi soții, asta dacă nu i-au găsit deja.

— Nu-i așa că-i palpitant, Deka? chicotește Elfriede.

Arată spre piață, care este acum decorată festiv cu ocazia Ritualului. Ușile tuturor locuințelor cu fete bune de măritiș au fost vopsite într-un roșu-strălucitor, steaguri mari și mici flutură vesel la ferestre, iar lampioane viu colorate împodobesc fiecare intrare. Sunt până și dansatori mascați pe picioroange și magicieni care suflă foc, iar aceștia se strecoară prin mulțime, concurând cu negustorii care vând punji cu nuci prăjite, copane de pui afumate și mere glasate.

Mă cuprinde entuziasmul la vederea acestor lucruri.

— Este, răspund eu cu gura până la urechi, dar Elfriede mă trage deja după ea.

— Grăbește-te, grăbește-te! mă îndeamnă ea, trecând în goană pe lângă grupurile de vizitatori, și mulți dintre aceștia se opresc să se încrunte dezaprobator la noi, văzând că nu ne însoțește niciun bărbat.

În cele mai multe sate, femeile nu au voie să plece de acasă fără un bărbat care să le însoțească. Irfut însă este mic și bărbații sunt o resursă limitată. Cei mai mulți

dintre aceia buni de însurătoare au intrat în armată, cum a făcut și tata când era mai tânăr. Câțiva chiar au supraviețuit antrenamentelor și au devenit soldați jatu, gărzile de elită ale împăratului. Zăresc un contingent zăbovind la marginile pieței, vigilenți în armura lor roșie sclipitoare.

Astăzi sunt cel puțin doisprezece, mult mai mulți decât cei doi sau trei pe care îi trimite de obicei împăratul pentru Ritualul de iarnă. Poate că e adevărat ce tot spun oamenii în șoaptă: că anul acesta au traversat hotarul mai mulți urlători-ai-morții.

Monștrii împresoară hotarul de la miazăzi al Oterei de secole, dar în ultimii ani au devenit mult mai agresivi. Atacă de obicei în preajma zilei Ritualului, distrugând satele și încercând să răpească fetele impure. Se spune că impuritatea face fetele mult mai delicioase...

Din fericire, Irfut se găsește într-una din cele mai îndepărtate și izolate regiuni de la miazănoapte, înconjurat de munți acoperiți cu zăpadă și păduri de nepătruns. Urlătorii-morții nu vor ajunge niciodată până aici.

Elfriede nu observă că am căzut pe gânduri, fiindcă e prea ocupată să le zâmbească ștregărește acelor jatu.

— Nu-i așa că sunt atât de chipeși în armura lor roșie? Am auzit că sunt recruți noi, care fac turul provinciilor. Cât de minunat din partea împăratului să-i trimită aici pentru Ritual!

— Presupun... murmur eu.

Lui Elfriede îi chiorăie stomacul.

— Grăbește-te, Dekka, mă îndeamnă, trăgându-mă după ea. În curând, coada de la brutărie o să fie mult prea mare.

Mă trage atât de tare, încât mă împiedic, lovindu-mă de o formă mare și solidă.

— Scuzele mele, zic eu pe nerăsuflăte, ridicând privirea.

Unul dintre bărbații veniți în vizită mă privește de sus, cu un rânjat subțire pe buze, ca un lup înfometat.

— Ce-i asta, altă bucățică dulce? rânjește el, apropiindu-se de mine.

Eu fac iute câțiva pași în spate. Cum am putut să fiu atât de proastă? Bărbații din alte sate nu sunt obișnuiți să vadă femei neînsoțite și pot face presupuneri îngrozitoare.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, șoptesc eu, dar mă apucă înainte să mă pot retrage, iar degetele lui se întind lacome spre nasturele care îmi încheie partea de sus a pelerinei.

— Nu fi așa, bucățică. Fii fată drăguță, dă-ți jos pelerina, ca să vedem după ce am venit...

Două mâini puternice îl smulg de pe mine înainte să-și termine spusele.

Când mă întorc, Ionas, fiul cel mare al seniorului Olam, căpetenia satului, se uită urât la bărbat; nici urmă de zâmbetul său relaxat obișnuit.

— Dacă vrei să găsești un bordel, e unul mai încolo pe drum, în orașul tău, îl avertizează el, cu o străfulgerare în ochii săi albaștri. Poate ar trebui să te întorci acolo.

Diferența de statură dintre ei e destul cât să-l facă pe bărbat să ezite. Cu toate că Ionas e unul dintre cei mai frumoși băieți din sat — cu păr blond și gropițe în obraji —, este și unul dintre cei mai solizi, masiv ca un taur și la fel de intimidant.

Bărbatul scuipă în țărână, enervat.

— Nu te aprinde așa, băiete. Mă distram și eu puțin. Asta nici măcar nu-i de aici, de la miazănoapte, pentru numele lui Oyomo.

Fiecare mușchi din corpul meu se încordează la auzul acestei aluzii nedorite. Oricât de tăcută aș fi, oricât de

inofensivă aş rămâne, pielea mea brună mă va însemna mereu ca pe o fată de la miazăzi, o membră a triburilor vrednice de ură care au cucerit demult regiunile de la miazănoapte și le-au forțat să se alătore Unicului Regat, cunoscut acum drept Otera. Numai Ritualul Purității îmi poate asigura locul aici.

Fă să fiu pură, fă să fiu pură. Trimit o rugăciune grăbită către Oyomo.

Îmi strâng pelerina mai tare în jurul corpului și mi-aș dori să mă poată înghiți pământul, însă Ionas se apropie și mai mult de bărbat, cu o privire războinică în ochi.

— Dek a s-a născut și a crescut aici, la fel ca noi, ceilalți, mârâie el. Să nu mai pui mâna pe ea.

Rămân cu gura căscată în fața lui Ionas, șocată că mi-a luat apărarea într-un mod atât de neașteptat. Bărbatul găfâie.

— Cum spuneam, mă distram și eu puțin.

Se întoarce către prietenii lui.

— Hai să bem ceva, atunci.

Grupul se retrage, mormăind pe sub mustăți.

După ce pleacă, Ionas se întoarce spre mine și Elfriede.

— Sunteți bine? întreabă el, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Bine. Puțin speriate, atâta tot, reușesc să spun.

— Dar n-ați pățit nimic.

Acum ochii lui sunt ațintiți asupra mea și mă străduiesc din răspuțeri să rămân calmă sub privirea lui sinceră.

— Nu, scutur din cap.

— Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat adineauri, spune el încuviințând din cap. Bărbații pot fi niște animale, mai ales în preajma unor fete așa drăguțe ca tine.

Fete așa drăguțe ca tine...

Cuvintele sunt atât de îmbătătoare, încât am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama că vorbește din nou.

— Încotro mergeți? întrebă el.

— La brutar, răspunde Elfriede, de vreme ce eu încă nu-mi găsesc cuvintele.

Arată cu capul spre clădirea mică și primitoare de peste drum.

— Vă urmăresc de aici, zice el. Să mă asigur că nu pățiți nimic.

Din nou privirea lui rămâne asupra mea, iar obrajii mi se înfierbântă.

— Mulțumiri, zic eu, grăbindu-mă spre brutărie, în timp ce Elfriede chicotește.

Ținându-se de cuvânt, Ionas continuă să mă privească tot drumul.

Brutăria e deja aglomerată, exact cum a spus Elfriede că va fi. Femeile împânzesc fiecare colț al magazinului mic, iar măștile le sclipesc în lumina slabă în timp ce cumpără prăjiturilele purității, roz și delicate, și pâini-cile nesfârșitului în formă de soare pentru sărbătoarea de astăzi. De obicei, măștile sunt simple, confecționate din cele mai subțiri bucăți de lemn sau pergament și vopsite cu simboluri ale rugăciunii pentru noroc. În zile festive precum aceasta însă, femeile poartă cele mai extravagante măști, cele modelate după soare, lună și stele și împodobite cu aur sau argint, cu o precizie geometrică. Oyomo nu este doar zeul soarelui, ci și zeul matematicii. Cele mai multe măști ale femeilor conțin simetria divină pentru a-I bucura ochiul.

După ziua de azi, și eu voi începe să port mască, una albă și rezistentă, construită din pergament greu și așchii subțiri de lemn, care îmi va acoperi fața de la frunte până la nas. Nu e mare lucru, dar e cea mai bună pe care și-a putut-o permite tata. Poate că Ionas îi va cere voie să mă curteze după ce încep să o port.

Alung imediat gândul acesta ridicol.

Indiferent ce aş purta, nu voi fi niciodată la fel de drăguță precum celelalte fete din sat, cu siluetele lor mlădioase, părul blond mătășos și obraji rozalii. Constituția mea e mult mai solidă, pielea mi-e de un maroniu-intens, iar singurul lucru pe care îl am în avantajul meu este părul negru și moale, care mi se încrețește în jurul feței ca niște norișori.

Mama mi-a spus odată că fetele ca mine sunt considerate drăguțe în provinciile de la miazăzi, dar ea e singura care a crezut vreodată așa ceva. Tot ce văd ceilalți este cât de diferită sunt față de ei. O să am noroc dacă îmi găsesc un soț din vreun sat din împrejurimi, însă trebuie să încerc. Dacă i s-ar întâmpla ceva vreodată tatei, rudele lui ar găsi orice motiv ca să mă abandoneze.

O sudoare rece îmi scaldă trupul când mă gândesc ce s-ar întâmpla atunci: o viață de pietate silită și muncă istovitoare ca slujnică la templu sau, mai rău, să fiu forțată să intru în casele plăcerilor din provinciile de la miazăzi.

Elfriede se întoarce spre mine.

— Ai văzut cum se uita Ionas la tine? șoptește ea. Credeam că o să te ia pe sus și o să plece cu tine. Atât de romantic!

Mă bat ușor pe obraji ca să-i răcoresc în timp ce un zâmbet mărunț îmi trage în sus colțurile buzelor.

— Nu te prosti, Elfriede. Era doar politicoș.

— Felul cum se uita la tine era...

— Ce? Ce era, Elfriede? o întrerupe o voce mieroasă, urmată de chicoteli.

Mă ia cu frig. *Te rog, nu astăzi...*

Mă întorc și o găsesc pe Agda stând în spatele nostru, însoțită de un grup de fete din sat. Îmi dau seama imediat că m-a văzut vorbind cu Ionas, fiindcă tremură de furie. O fi Agda cea mai drăguță fată din sat, cu pielea ei palidă și părul blond-alburiu, dar trăsăturile acelea delicate ascund o inimă veninoasă și o fire răutăcioasă.

— Crezi că doar pentru că astăzi o să fii confirmată, băieții o să te considere dintr-odată drăguță? pufnește ea. Oricât de tare ți-ai dori să fie altfel, Dekă, o mască n-o să poată niciodată să-ți ascundă pielea aia urâtă a celor de la miazăzi. Mă întreb ce-o să faci când n-o să te vrea niciun bărbat în casă și o să rămâi o fată bătrână urâtă și disperată, fără soț sau familie.

Strâng atât de tare din pumni, încât unghiile mi se înfig în carne.

Nu răspunde, nu răspunde, nu răspunde...

Agda aruncă o privire batjocoritoare către Elfriede.

— Asta, măcar, își poate acoperi fața, dar tu și dacă îți acoperi întregul corp, toată lumea știe ce e sub...

— Ține-ți gura, Agda, se aude o voce afectată din fața magazinului, care o întrerupe.

Este a jupânesei Norlim, mama ei. Se apropie, iar numeroasele nestemate de pe masca sa de aur sclipesc suficient de tare cât să te orbească. Jupâneasa Norlim este nevasta seniorului Norlim, cel mai bogat bărbat din sat. Spre deosebire de celelalte femei, care își permit numai demimăști din aur sau măști întregi din argint, ea poartă

o mască elegantă din aur care îi acoperă fața în întregime, cu un model cu raze de soare în jurul ochilor săi de un albastru-palid. Și mâinile îi sunt împodobite cu vârtejuri de aur și pietre semiprețioase lipite pe piele.

— „Vorbele unei femei trebuie să fie dulci precum roadele și mierea“, îi amintește ea Agdei. Așa spun Înțelepciunile Veșnice.

Agda lasă capul în jos, sfioasă.

— Da, mamă, răspunde ea.

— În plus, adaugă mama ei, iar mila din privirea ei nu se potrivește cu masca veselă, cu un zâmbet larg, Dekă nu are ce face dacă pielea ei e murdară cum a fost și a mamei sale, la fel cum nici Elfriede nu-și poate ascunde semnul din naștere. Așa s-au născut ele, biete.

Recunoștința mi se preschimbă în furie, iar sângele îmi clocotește în vene. Murdară? Biete? Mai bine să mă facă „impură“ în față și știm o treabă. Abia pot să-mi păstrez o expresie docilă în timp ce mă îndrept spre ușă, însă cumva reușesc.

— Vă mulțumesc pentru cuvintele amabile, jupâneasă Norlim, mă forțez să zic printre dinți înainte să ies.

Am nevoie de toată puterea din mine ca să nu trântesc ușa.

Apoi sunt afară și inspir și expir iute, încercând să-mi recapăt sângele-rece, încercând să-mi rețin lacrimile de furie care îmi înțepă ochii. Abia dacă o văd pe Elfriede care vine în urma mea.

— Dekă? întrebă ea. Ești bine?

— Sunt bine, șoptesc eu, strângându-mi pelerina mai tare ca să nu-mi vadă lacrimile, ca să nu-mi vadă furia.

Nu contează ce spune jupâneasa Norlim și ce spun ceilalți, îmi zic în sinea mea. O să fiu pură. Mă copleșesc